

“Puc tornar al món immobiliari en qualsevol moment”, assegura en Francesc Iglesias, fill de Sant Joan de Vilatorrada i actualment diputat pel Parlament de Catalunya. Home senzill, ens confessa que la seva millor mestra ha estat **“la universitat del carrer”**. Va ser a la població de Manresa on l'autodidacta que ens acompanya va començar, amb només setze anys, a obrir-se pas dins el món professional, treballant per a l'empresa Pirelli, i dotze després uns amics, entre els quals en Josep Claret, propietaris de la primera immobiliària inaugurada a Manresa, el van introduir al sector al qual ha dedicat una bona etapa de la seva vida.

En Francesc va ser director comercial d'aquest grup promotor i constructor durant dues dècades, fins que la seva actual dedicació a la política el va obligar a demanar l'excedència d'aquest càrrec després d'haver tramitat un nombre aproximat de tres mil contractes de venda. Així, el nostre protagonista és molt conscient de la mala fama de què són víctimes els professionals com ell, als quals tot sovint es titlla d'especuladors, però la seva passió pel sector fa que insisteixi a aclarir-nos el significat d'un terme que acostuma a utilitzar-se de forma pejorativa, tot distingint entre el que seria **“l'especulació sana”**, que genera riquesa a la societat, i l'actitud del qui compra i ven continuament amb l'objectiu de fer diners el més aviat possible.

L'enriquiment d'en Francesc al llarg de tots els seus anys en el món immobiliari ha estat, en canvi, més aviat interior: **“He guanyat un gran coneixement de la societat manresana i d'un món molt creatiu, ja que mai no s'aixeca un edifici igual a l'anterior; és per això que nosaltres batejàvem els nostres edificis amb noms diferents, per personalitzar les obres de l'empresa.”** Val a dir ara que la firma per la qual va treballar va ser pionera en diferents qüestions relacionades amb la seva activitat, com ara el fet d'avançar-se a l'actual reforma de la llei de la propietat horitzontal tot pactant amb les comunitats de propietaris de les finques que administraven la creació d'un fons comú per al manteniment de l'edifici.

Mesures com aquesta s'emmarquen dins del que es coneix com a **“llibre de l'edifici”**, aprovat per la Generalitat de Catalunya: **“El lliuren els promotors juntament amb les claus de l'immoble, i en ell s'estableixen les qüestions que són responsabilitat del constructor i les que corresponen al propietari, en benefici de tots.”** Amb aquesta manera de pensar, el nostre entrevistat es mostra satisfet, tot seguit, amb l'aprovació de la nova llei de les comunitats de propietaris, que s'aplicarà per l'empenta d'una iniciativa popular: **“Ajudarà a millorar la conservació dels edificis antics i a evitar el futur envelliment dels altres.”**

Encara existeixen, però, assignatures pendents, una d'elles l'intrusisme imperant en la professió immobiliària, un problema que sovint desemboca en enganys: **“Les estafes estan penalitzades i s'han de denunciar, i no només ho ha de fer el consumidor, sinó que els mateixos membres del sector s'haurien de comprometre en la neteja de la seva imatge.”** El sector de la cons-

trucció, en canvi, pateix un dèficit de professionals de l'obra: **“En aquest país no hem sabut enfocar adequadament la formació professional; sempre ha estat considerada la parenta pobre de l'ensenyament i durant molts anys, per exemple, no ha inclòs la preparació de fusters. D'altra banda, s'ha perdut el costum de l'aprenentatge a l'empresa, quan cal anar cap a una formació dual, la teoria a l'escola i la pràctica a l'empresa.”** Per al Francesc, tot plegat s'explica perquè hem arrossegat molts anys la creença que per ser algú calia anar a la facultat, amb el resultat que tots coneixem: **“La universitat està creant llicenciats a l'atur, quan no tot són títols; és tan important la feina del paleta com la del metge i tots dos tenen dret a cobrar el mateix.”**

Canviant de tema, apuntarem ara que la construcció està molt relacionada amb el medi ambient i que aquest diputat, membre de la comissió de Política Territorial i Obres Públiques, posa el seu granet de sorra en la seva millora, preocupant-se molt, per exemple, pels incendis forestals, que darrerament han maltractat especialment la comarca del Bages, de la qual en Francesc en va ser responsable polític. En el seu cas, doncs, podríem parlar d'una triple lluita contra el foc, primer a títol personal, com a enamorat de la muntanya -**“he arribat a passar vuit dies sense dormir al costat de la gent, que s'ha bolcat en l'extinció dels focs”**-, després com a empresari -**“la nostra firma entén que cal respectar els boscos i que la gent ha de viure en ciutats i pobles vius, amb serveis a prop de casa, i no en urbanitzacions”**- i finalment com a polític.

“En els darrers anys el bosc ha crescut, de manera que ara en tenim vint vegades més del que teníem el segle passat, però ho ha fet desordenadament —assenyala—. D'altra banda, el descens en el valor econòmic de la fusta i el trasllat de molts catalans a Barcelona ha deixat els boscos sense recursos ni gent per mantenir-los.” La conclusió d'en Francesc, doncs, és clara: **“Cal reequilibrar el país, tot millorant la qualitat de vida de la resta de Catalunya perquè la gent no abandoni la seva terra.”** Aquesta idea, però, sempre donarà resultats a llarg termini; ara cal plantejar-se si el país està preparat per fer front als incendis que, després d'un any de sequera, puguin ocasionar-se aquest estiu: **“El vuitanta per cent dels boscos són de propietat privada, així que actualment estem debatent al Parlament si és viable instar tots aquests propietaris a prendre mesures de prevenció.”**

En definitiva, que és evident que el nostre protagonista ha hagut de lliurar un combat constant, com a constructor i com a parlamentari, i encara no hem parlat del terreny personal, que en Francesc, pare de quatre fills -la Montserrat, la Maica, el Quico i la Mariona-, va quedar vidu amb una nena de set anys fruit de la seva unió amb l'Elvira. La vida, però, li va donar una segona oportunitat, al costat de la Rosa Maria, i així podem concloure que no només va sortir endavant -amb la seva mare, la Remei, com a **“model de sacrifici i humilitat”**-, sinó que de ben segur que ell serà també un exemple per als seus fills.

Francesc Iglesias – Manresa (el Bages)